

Stundereressay 2026

af Filippa Bjørner Clemmensen, 3.c

"Ved du så, hvad du skal nu?"

Det spørgsmål møder jeg i stort set alle samtaler, jeg har med menneskerne omkring mig for tiden. Jeg må desværre skuffe dem, for svaret er typisk: "Nej, det ved jeg virkelig ikke", og det er ærlig talt også svært at forholde sig til, begravet i matematikbeviser og funktionelle kildeanalyser.

Men der er også en anden grund til, at jeg kommer til kort, når jeg skal svare på det spørgsmål. Nemlig tanken om et endegyldigt farvel til OG. På den anden side af sommerferien venter der lige pludselig ikke en hverdag på OG – intet "godmorgen" fra pedellerne, intet gruppearbejde på gangene, ikke engang en forpustet tur op på tredje sal – og den tanke er skræmmende.

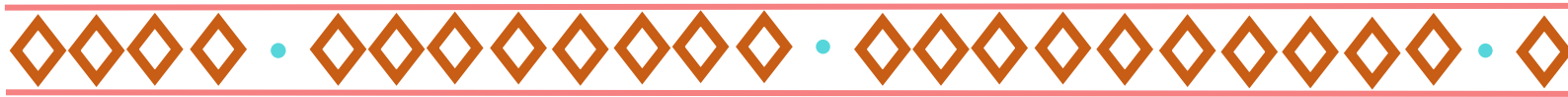
I tre år har OG på godt og ondt været et fast omdrejningspunkt i mit liv, og hvordan tager man afsked med et sted, som har fyldt så meget i ens hverdag? Især når de tre år – med fare for at lyde plat – er fløjet forbi.

”

På OG har jeg dog altid følt, at jeg blev grebet”

Jeg kunne sige, at det har været de bedste år af mit liv, de år, hvor jeg fik de bedste venner og skabte minder for livet. Jeg kunne også sige, at det har været nogle af de hårdeste år med en evig strøm af afleveringer og lange eftermiddage i 2.g og et 3.g, hvor studenterhuen ofte syntes uendeligt langt væk.

Jeg ville også kunne tale om OG som det sted, hvor jeg virkelig følte mig som en del af et stort og hjertevarmt fællesskab, men det ville heller ikke være forkert at sige, at gymnasietiden også er den tid, hvor man kan komme til at føle sig allermest alene og som en meget lille fisk i et Gernes-farvet hav.

På OG har jeg dog altid følt, at jeg blev grebet, når jeg havde det sådan, om det så var veninder eller klassekammerater, der kunne få mig til at grine selv i 8. modul på en regnvåd januardag, eller da vores dansklærer Dorte i 1.g insisterede på, at klassen skulle rystes sammen i madgrupper i ren folkeskolestil. På OG er det fællesskabet, der griber, men det kommer ikke af sig selv. Selv i travle hverdage fyldt med afleveringer og OLD-prøver skal vi sørge for at pleje fællesskabet og bruge tid på at holde liv i den OG-ånd, som gør gymnasietiden på OG til noget helt særligt.

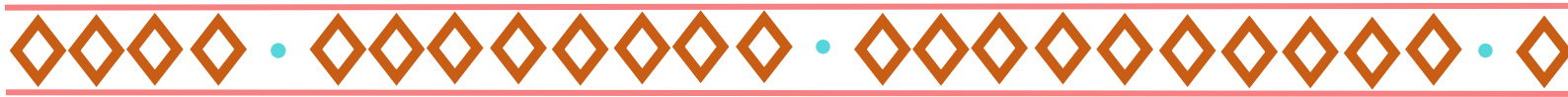
Bare i år var der flere eksempler på dette, bl.a. WTF-week og naturvidenskabsdag. Tiltag, der måske skal have lidt tid, før de slår rod på OG, men som ikke desto mindre er afgørende for at skabe og vedligeholde skolens fællesskaber og gøre det både sjovere og lettere at være OG'er.

Da jeg gik i 1.g, udkom filmen KONTRA, hvor OG's ikoniske farvede vægge udgjorde rammerne om en barsk fortælling om det sociale hierarki på et nordsjællandsk gymnasium. Sådanne fortællinger kan få gymnasielivet til at virke skræmmende og måske få folk til at bygge mure, der skal værne om dem selv og det, de kender. Men på OG bliver disse mure i sidste ende bygget forgæves. I løbet af mine tre år oplevede jeg, hvordan de blev brudt ned gennem klubber og elevudvalg på tværs af årgange, valgfag med nye mennesker og frokoster i gården, når solen endelig viste sig.

”

*Med fra OG tager vi heldigvis værdier og en forståelse
for fællesskabet, som der altid vil være brug for.”*

Det er noget af det, jeg er mest taknemmelig for at kunne tage med fra OG. Udover alt det faglige har jeg nemlig også lært vigtigheden af et stærkt fællesskab, og hvor meget det i virkeligheden betyder, når vi rækker ud – også til dem, vi ikke omgås med hver dag. Fællesskab handler for mig netop om, at vi ikke alle skal være ens, men at vi hver især kan være nysgerrige over for hinandens forskelligheder.

Det kan dog kun lade sig gøre, hvis vi også tør vælge forskelligt og fortsat holder liv i de mange forskellige studieretninger, man altid har kunnet finde på OG.

Mens jeg har skrevet dette essay, har jeg ikke kunnet lade være med at tænke på min oldemor, hvis navn står sammen med mit i den såkaldte Friserbog, som forener os i et stort OG-fællesskab.

Hun blev student i 1943, i en tid, hvor fællesskabet om noget var vigtigt. Mon hun havde de samme tanker, da hun skulle forlade OG, og havde hun ligesom mig mod på fremtiden på grund af det, hun tog med sig fra sin tid her? Der er i hvert fald ingen tvivl om, at den verden, der ligger foran os, både er enormt spændende og på mange måder uforudsigelig.

For det er vildt at blive student i en verden, hvor man i ramme alvor må overveje, om ens fremtidige karriere kan blive overtaget af AI, eller om verdensordenen vil være vendt på hovedet, inden vi fylder 25. Med fra OG tager vi heldigvis værdier og en forståelse for fællesskabet, som der altid vil være brug for.

Derfor skal der også lyde en kæmpe tak til lærerne, pedellerne og alle skolens medarbejdere, der gør hverdagen på OG til noget helt særligt og lærer os, hvad det vil sige at være OG'er.

For vigtigst af alt: En gang OG'er, altid OG'er.

